

I forbifarten...

Vi læser ikke i Bibelen for at sole os i ordet, men for at gå ud og leve efter det. Vi holder ikke gudstjeneste for at sætte fromme følelser og stemninger i gang. Men når vi går ud af kirken og ind i hverdagen, da begynder gudstjenesten: at være lys og salt i en verdensliggjort verden.
E. S-P.

☆

Spørgsmålet om Gud får du aldrig til at tie stille. Det rejser sig altid påny og forlanger at blive hørt.
Plinius

Kristendom er budskabet om, at der kommer en til os fra den anden side. „I er nedefra, jeg er ovenfra“, sagde Jesus engang i en debat med jøderne. Han er på én gang ét med os – og forskellig fra os. Han kommer fra den anden side, og hans hænder er frie, så han kan løse vore lænker.

Han har det evige livs ord, og han spørger kun, om vi har brug for det, han bringer, eller om vi kan klare os selv.
K. Jensen

Adresser:

Sognepræst Johs. Bjerrum,

Dyssebakken 8, 2900 Hellerup, tlf. GE 7108.
Træffes bedst hverdage (undtagen onsdag) kl. 11–12. Tirsdag dog kun kl. 18–19.

Residerende kapellan, mag. art. Max W. Olsen,

Grants Allé 23, 2900 Hellerup, SØ 6183.
Træffes bedst hverdage (undtagen fredag) kl. 12–13.

Kordegn Rudolf Hansen,

Ellemosevej 115, 2900 Hellerup, GE 2875.
Træffes hverdage (undtagen torsdag) kl. 9–13. Fredag tillige kl. 18–19.

Organist Steen Lindholm,

Kirsebærvej 2, 3660 Stenløse. (03) 17 08 23.

Kirketjener Mogens Munck,

Fyrrehøj 12 B, 2900 Hellerup.
Træffes som regel i kirken mellem kl. 8 og 12, tlf. GE 419.

Menighedsrådets formand:

Civilingeniør Steen Laier,
Smakkekrogen 6, 2820 Gentofte, GE 9118.

Menighedsplejen:

Formand: sognepræsten.
Kasserer: Fru R. Bredvad, tlf. SØ 7924.

KFUM-spejderne:

Gruppenleder: Steen Laier,
Smakkekrogen 6,
2820 Gentofte,
GE 9118.

Henvendelse om kirkelige handlinger

Døb: Henvendelse sker til kordegnkontoret og til præsten.

Vielse: Henvendelse sker først til præsten for fastlæggelse af dag og tid, derefter til kordegnkontoret.

Begravelse: Henvendelse sker til præsten angående dag og klokkeslet.

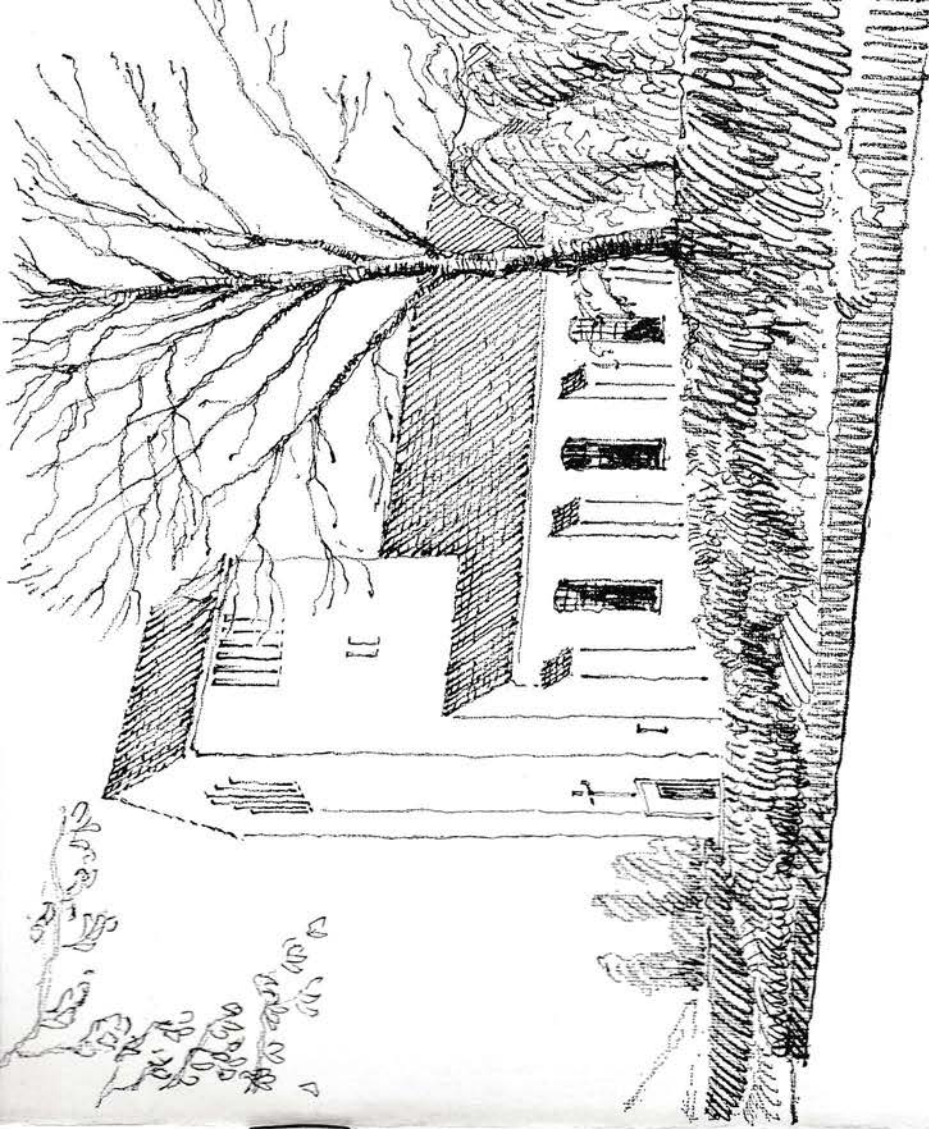
C. TH. THOMSENS BOKTRYKKERI A/S

Redaktion: Pastor Max W. Olsen (ansvarshavende), sognepræsten og O. W. Borch.

Dyssegårds-Bladet

En hilsen fra Deres kirke

NR. 4 · 1971 · 36. ÅRGANG

Gør dog oprør mod det oprør

Det er moderne at gøre oprør og at protestere. Og meget af det kan jeg egentlig godt forstå. Der er meget skændig for-drejning af ret og frihed og meget magt-misbrug at gøre oprør imod. Der er også megen travlhed, som ikke er andet end jagt på statussymboler og angst for at stoppe op og tænke lidt.

Ungdomsoprøret kan jeg godt forstå noget af. Og den gode del af det har min sympati. Men hos nogen af de unge, jeg har talt med, er oprøret næsten kun modvilje mod forældre og mod det, som er skik og brug nu, mens på den anden side alt det, som de unge selv gør, er helt i orden. Det er lige meget, hvad det er, når bare det kaldes oprør.

Frihed til selv at forme sit liv – heder en af begrundelserne for oprøret. Men resultatet blev for nogen en ny

bundethed. Ikke af hjem eller skole eller skik, men af kammeraterne. Det, som skulle være frihed, blev en afhængighed, hvor ingen tør gøre noget, som de andre ikke gør. Er det så ikke bare en ny, smart forklædt form for tyranni?

Gør dog oprør mod den slags oprør. Egentlig er der, tror jeg, mange unge, som gerne ville være kristne, men de tør ikke. Jeg tror ikke, at de ældre har fundet verdens eneste eller bedste måde at være kristen på. Der er meget, som bør ændres.

Prøv selv at være et kristent menneske. Men pas på, at ikke kammerater, der kalder sig frie, viser sig at være dem, som indfanger din frihed til at være kristen. Så er der grund til at gøre oprør – mod oprøret.

Palle Højland

Mit lys

Hvem kender ikke til at møde noget, der tynger ens hjerte? Muligt en angst for fremtiden, noget vanskeligt, noget truende. Man kan ingen udvej se; da er det som man sidder i mørke.

Eller er det snarere gråvej? Den sædvanlige trædemølle: de samme mennesker, de samme vanskeligheder, de samme irritationer – gråt i gråt. Om jeg end sidder i mørke, i gråvej – hvad så? Så er Herren mit lys. (Mika 7, 8).

Ville det ikke være godt i en svær tid, når man er rådvild, når det hele ser

håbløst ud, da at sige: Midt i dette skal Herren være mit lys. Han skal lyse for mig på vejen, for jeg kan ikke selv finde vej.

Herren er mit lys! Sig de ord og tro dem.

Og føler du dig ikke selv berørt af alt dette med mørke og gråvej – tværtimod, du har arbejde, du har midler, du kan skaffe dig forskelligt, som er med til at hygge livet – da fold dine hænder og sig Gud tak.

Lad os herefterdags øve os i at sige: Herren skal være mit lys, enten det er mørkt eller lyst omkring mig. *Mit lys.*

G. Rørdam Bonnevie

Selvhjulpen

Vi har nok alle hørt om selvhjulpne mennesker, om folk, som fra beskedne kår energisk og målbevidst har arbejdet sig fremad og nu sidder i ledende stillinger. Der står en ikke ringe respekt om den slags mennesker, om deres flid og udholdenhed.

Vi kan vel heller ikke undvære disse mennesker iblandt os; for de er jo levende beviser på, at „hvor der er en vilje, er der en vej“. Og den opmuntring, som ligger heri, er der altid brug for. Man skal ikke være bange for at sætte sig mål, og det er ikke håbløst at anstrenge sig for at nå frem til dem – rent bortset fra, at man høster erfaring om, hvad man selv evner og tillige mødes med agtelse, fordi man vil noget og ikke blot lader stå til.

Imidlertid er der én sammenhæng, hvor den menneskelige energi og indsats ikke slår til. I forhold til Gud. For mange vil dette nu være helt uden interesse, medens en del vil mene, som mangfoldige til alle tider har ment, at man over for Gud må præstere noget – og så meget som muligt – for at gøre sig værdig til hans velbehag.

Men denne opfattelse imødegås af Jesu forkyndelse. Ingen kan gøre sig selv „god nok“ til Gud; ingen kommer nogensinde så langt, at han har noget at rose sig af over for Gud. Men i sin store nåde tager Han sig af os. Over for Gud er *ingen* selvhjulpen. Vi må alle som en nøjes med den frelse, som tilsiges os gennem Jesu ord.

Max W. Olsen

Kaos og orden

Som barn irriterede arvesynden mig enormt. Jeg så ingen anledning til, at jeg skulle slæbe rundt på en skyldbevidsthed, fordi Adam og Eva havde været på æbleskud. Så ukompliceret så man på det, da man var 10-12 år eller så.

Siden kikkede jeg 1. Mosebog nærmere efter i sømmene og fandt ved samme lejlighed ud af, at teologers og kunstners udlægning af syndefaldet som en erotisk affære var en fejlslagen popularisering af synden. Historiens pointe var jo (konstaterede jeg uden lettelse), at „de ville være som Gud og kende forskel på godt og ondt“. Nu kunne jeg begribe, hvorfor jeg havde arvet den synd, og jeg kunne forstå, at selv om jeg opførte mig eksemplarisk i enhver henseende, slæbte jeg faktisk rundt på arvesynd, ligesom Søren Brun gør det.

Spørgsmålet var da, hvad jeg skulle stille op med den. Jeg følte mig ikke opfordret af mit medfødte temperament til at bruge min tid og mine kræfter på at forægte det gudskabte grundmateriale, som jeg bestod af. Samtidig var jeg naturligtvis klar over, at Menneskets opgave er at arbejde med dette materiale, hvor svært det end kan blive sådan i det daglige.

Ligesom min afdøde ven, overrabbiner, dr. Marcus Melchior tror jeg egentlig ikke på, at mennesket forandrer sig. Den gerrige bliver ikke gavmild, den farveblinde kan ikke tvinge sig til at se forskel på grønt og rødt, den umusikalske kan selv med den bedste vilje ikke formå at røres over Mozarts 21. klaver-

koncert. Hvad så med alle de andre mangler og egenskaber?

Forleden mødte jeg en ung amerikansk akademiker, som både er lærd, viis og rar, og jeg hørte, at han i en bestemt, alvorlig forbindelse havde sagt:

„Jeg værdsætter mit kaos lige så højt, som den orden, jeg stræber efter.“

Dette var efter min mening en værdifuld miniatureprædiken. Den anerkender det problem, det er et menneskes skæbne at leve med: kaos i sindet (kald det bare: arvesynd) og følelsen af pligt til at skabe orden og harmoni. Men dette kloge unge menneske værdsætter både grundmaterialet og det fjerne ideal og mål.

Vent nu ikke, at dette konkluderer i den klare og totale løsning på menneskets gåde og dilemma. Jeg giver det bare videre, dels til fortæring på stedet, dels til senere overvejelse. I skæringspunkt mellem kaos og orden står mennesket med sin opgave, hvis løsning kræver en bestandig stræben. Det ville være rart, om man i denne situation, som minder om håndværkerlærlingens, havde en mester, der kunne opmuntre, vejlede, trøste og tilgive, når man syntes, at opgaven var for svær ...

Men det har vi jo også.

Knud Meister

Er vi i vor dyrkelse af den høje levestandard med dens ubønhørlige krav om stadig større produktion ved at glemme, at livet har andre værdier end de materielle?

K. D.

Nadveren

At dåben hører til, forekommer de fleste så ligetil. At nadveren hører til, volder straks en hel del iblandt os mere kval.

Jeg tror det skyldes den mystik, som så mange omgiver netop nadveren med. Alene det at skulle gå fra sin plads op i koret, er ikke ligefrem tillok-kende.

Men blås dog på alle disse mange betænkelige heder og lad hellere det, som nadveren står for

være afgørende. Tænk i stedet på, at de mennesker, som Jesus holdt sit sidste måltid med, og dermed det første nadvermåltid med, var hans bedste venner. Bare nogle ganske få timer efter det samvær, sagde de alle som een fra over for ham. „Vi kender ham ikke“. Kun Jesus levede linen ud og helt frem til ordene på korset, der lød over jorden: Det er fuldbragt!

De fik sandelig brug for Ham senere. Derom fortæller hele ny testamentet.

Hans venner, menneskene, svinger. Falder, rejser sig i een stor bedrøvelighed, vi kan godt kalde det syndighed. Alligevel vil han nå os med sin kærlighed – og få os til at se: Det er dig, der forlades din synd. For Jesu skyld!

Har vi brug for Ham, har vi brug for nadveren. *Johs. Bj.*

„Jeg bør være i min Faders bus“, sagde Jesus (Lk. 2,49). Det var for ham templet. Hvordan er det med os? „Ja“, siger man, „i dag har jeg ikke særlig lyst, jeg føler ikke særlig trang“. Og moderne mennesker gør kun, hvad de har lyst til, sagde Kaj Munk. Og desværre er kristne ikke undtagelser. Men så se da på Jesus og hold op med alle disse udflugter og

sig: „Jeg bør være i min Faders bus.“ Og altergangen. – Læg mærke til Jesu ord: „Gør dette“. Han sagde ikke: „når I har lyst og føler trang“ – men derimod: „Gør dette“. Her er ikke tale om trang eller lyst, men om lydighed! Og måske du trænger allermost, når du slet ikke føler, at du trænger.

(fra et blad).

Stilhed

I vor hæsblæsende tid er der som ingen-sinde før brug for „stille rum“ i samfundet.

I ethvert sogn her i landet findes et sådant stille rum i kirken, der ikke blot søndag og hverdag anvendes til gudstjenester og kirkelige handlinger, men som også bør være åben dagen igennem for alle, som ønsker for en stund at udelukke den almindelige støjforurening og den evigt kvænnende radio og gram-mofon og være alene med sig selv og alene med Gud.

Det kan man også være andre steder, så vist som Jesus med sine ord om at „gå ind i sit kammer og lukke sin dør og bede til Faderen i himlen“ mere tænker på sindets samling end på de rumlige forhold. Men kirken er nu engang stedet, der er indviet til stilhed og bøn. Her skal ordet om Jesus af Nazareth forkyndes, og her lyder hans ord til os om liv og død. Her døbes slægt efter slægt, her dækkes nadverbordet, herfra lyses velsignelsen over sognet, så ofte vi samles i glæde eller sorg. Det er Kristus, som er herre i dette hus. Derfor kan en kirke aldrig blive det samme som et kulturhus. Da Jesus rensede templet (Mt. 21, 12 ff.), sagde han: „Der står skrevet: Mit hus skal være et bedehus, men I har gjort det til en røverkule“.

I kirken sømmer det sig at færdes med ærbødighed og stilhed. I den henseende kan vist både reformerte og lutheranere lære en del af vore medkristne i den katolske kirke.

Kirken er hjemmet for slægterne for

os og for dem, som kommer efter os. Som børn af huset skal også vi færdes dér hjemmefra, når klokkerne kalder sammen til gudstjeneste, og når vi til hverdag kommer forbi og går derind i det „stille rum“ for at bede vort „Fader-vor“.

P. Høyer

Overtro

Hvor troen går ud, går overtroen ind. Derfor hænger de mascottes i bilerne. Derfor har nogle unge, når de går til eksamen, en bamse med som lykkedyr. Derfor går man med amuletter med Fadervor om halsen, skønt man aldrig beder en bøn. Derfor skal en kendt fodboldspillers kone spytte efter ham fra en bestemt side, når han går ind på banen, for at hans hold ikke skal tabe kampen. Man smiler og lader, som om det ikke betyder noget – men man er hundeanst, hvis man glemmer sin mascot o.s.v.

Er det mon berettiget, at et nutidigt menneske vender tilbage til fetisch- og amuletdyrkernes udviklingsstrin?

Kristendommen har altid bekæmpet overtroen, fordi den står i vejen for et virkeligt levende Gudsforhold. Mascottes, amuletter, bamser, eller hvad andet, man kan hitte på, er lige så dødt og uvirksomt som det materiale, de laves af. Det er erstatningsreligion – i sandhed opium for folket. A. Hjersten

Gudstjenester i Dyssegårdskirken

Oktober 1971

Søndag d. 31. kl. 10 Max W. Olsen
kl. 11.30 Johs. Bjerrum
(Forsøgs-guds-
tjeneste)

November 1971

Søndag d. 7. kl. 9 Max W. Olsen
kl. 10 Professor E. The-
strup Pedersen

Søndag d. 14. kl. 9 Johs. Bjerrum
(Børne- og familie-
gudstjeneste)

kl. 10 Johs. Bjerrum

Søndag d. 21. kl. 10 Max W. Olsen

kl. 11.30 Johs. Bjerrum
(Forsøgs-guds-
tjeneste)

Søndag d. 28. kl. 9 Max W. Olsen
1. s. i advent. kl. 10 Johs. Bjerrum

Ved børne- og familiegudstjenesten d.
14. november kl. 9 synges følgende sal-
mer:

35 vers 1-4 (Lille Guds barn, hvad
skader dig)
44 (Ingen er så tryk i fare)
99 vers 1-2 (Her komme Jesus dine
små).

Tirsdagsaften i kirken

Tirsdag den 9. november kl. 19.30.

„Opløser samfundet familien“

Socialdirektør i Gentofte, Hugo Koldby
Nielsen.

Alle er velkomne. Skulle De have lyst til
at drøfte emnet videre, gives muligheden,
idet der serveres en kop kaffe i krypten
umiddelbart efter. Her er ordet frit.

Tirsdag den 30. november kl. 19.30

Adventskoncert i Dyssegårdskirken

Til denne koncert har kirkens nye orga-
nist Steen Lindholm lagt et flot program.
Musikhøjskolens Koncertforenings Kor
(ca. 50 medvirkende) under ledelse af
Steen Lindholm fremfører korværker af
Bach (motetten Jesu meine Freude),
Lange-Müller (Madonnasange) samt en-
gelske julesange. På kirkens dejlige Fro-
beniusorgel spiller organist Steen Lind-
holm orgelværker af Buxtehude og Niels
W. Gade.

Der er fri adgang for alle til denne
koncert, men hvad der lægges i kirke-
bøsserne vil blive brugt til at dække de
udgifter, der altid er forbundet med et
arrangement af den art. Sæt allerede nu
kryds i Deres kalender.

Møder for ældre

Tirsdag den 16. november kl. 14.

Møder for unge

Tirsdag den 23. november kl. 19.15.